

2141. 19. Dec. 1888: 1. Beh. af Lovf. om forandr. Affatt. af Straffel. § 182 m. fl. 2142

der kun fremstille nøgne, menneskelige Skikkelser, og som meget let kunne give Skolebørn Velighed til Nysgjerrighed eller til skadelig Tilfredsstillelse af deres Vidbegjærighed, men jeg tror, at vi staa her overfor Noget, som ikke kan afvendes ad den Wei. Det kan ligge i hele den Opdragelse, man har her til Lands af Børn, hvor man paa en vis Maade holder dem borte fra Kjendskab til alle kjønslige Forhold eller Lader, som om de ere ubidende paa dette Punkt, og derfor ikke taler sundt og naturligt med dem om ret naturlige Forhold. Maaſte gjør det, at Skolebørn, baade Dreng og Piger, komme til at naere usund Nysgjerrighed paa Punkter, hvor de ved en anden Opdragelse ikke vilde være faldne derpaa. Det vil jeg tro; thi efter mit Kjendskab til Skolebørn forekommer det mig, at de kunne tage Anledning af alt Muligt, hvis de i det Hele have det mindste Anlæg i den Retning, til en Ophidelse, som for dem er skadelig. Jeg tror, at de saakaldte uartige Ord hos Holberg kunne give Anledning til megen Spas, ja, endogſaa et enkelt Ord i en latinsk Kamsje, som jeg ikke vil nævne, men Folk, der have faaet deres Opdragelse i en Latinskole, ville vide, hvad jeg sigter til, vil let kunne give Anledning til usund Nysgjerrighed og urimelig Spas og Halloj fra Skolebørns Side. Maaſte det ærede Medlem for Mariebo Amts 1ste Valgkreds ikke har gjort den Erfaring i Skolen, maaſte han har været en mere artig Dreng end dem, jeg har kjendt. Men derfor er det i alt Fald ikke uandsynligt, at saadanne Forhold ere tilstede, og jeg tror derfor ikke, at man af det Faktum, som den ærede Justitsminister nævnte, kan slutte, at der i Virkeligheden finder en saadan Udteilling Sted her i Kjøbenhavn af den Slags Billeder, at der er Anledning til at stride ind. Saa længe jeg ikke har faaet bedre Beviser, er jeg tilbøjelig til at tro, at det ikke finder Sted, og til ikke at begribe, hvor det finder Sted. Men paa den anden Side skal jeg ikke negte, at Straffelovens § 184 anser jeg for mindre at være stræven som Værn mod Uædelighed i det Hele end netop som Værn for Ungdommen og ikke med Hensyn til de Eldre, saaledes at man ikke ønskede, at Uædeligheden kræntedes paa offentlig Gade og Wei, og saaledes at man vilde forhindre, at den

umodne Ungdom fik let Velighed til at faae Tingre i og gjøre sig bekendt med den Slags Skrifter. Ved Forhandlingen af Presfeloven, hvori det samme Udtryk „utugtige Skrifter“ findes, optraadte Biskop Akerkegaard, om hvem det dog maa antages, at han i den Slags Ting vilde gjøre, hvad der kunde gjøres, til Værn for Sædeligheden, og erklærede, at hele denne Bestemmelse for ham ikke havde videre Betydning med Hensyn til ældre Personer, thi, som han udtrykte sig, hvis de have utugtige Tanker, kunne de nok faae Tilfredsstillelse af dem ved anden Wei end gennem Bøger, men det var kun med Hensyn til Ungdommen, at der skulde træffes Forholdsregler. Derfor kan jeg altsaa ikke komme bort fra, at den Lov, som i Dieblirket foreligger for os, er umøvndig, fordi der aldeles ikke endnu er paapeget bestemte Tilfælde, som kræve Lovforslagets Vedtagelse, kræve en saadan Lov, hvorved ikke blot Straffen skjærpes, men ogsaa Definitionen af Begrebet „utugtige Skrifter“ udvides, og hvor endelig Ansvarret udvides til at omhandle Forhandlerne.

Jeg skal gjøre opmærksom paa, at i sin Tid, da Presfeloven behandledes i Rigsdagen, var dette Spørgsmaal oppe, thi Regeringen havde den Gang foreslaaet et subsidiært Ansvar for Forhandleren, men Udvalget gif bestemt derimod, idet det bemærkede, at hvis man vilde gaa til en saadan Bestemmelse, vilde man netop komme til Udøvelse af en diktatorisk Myndighed, som det var Alles Mening, at der nu skulde gives Afald paa. Hvis man altsaa nu vil gaa til det, som den ærede Minister ønsker, vil man netop gaa imod det, som de, der affattede Presfeloven, mente, saa at den ærede Minister ikke har Ret overfor det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein); i Virkeligheden tænkte man den Gang paa den Slags Ting, og man vilde ikke have dem indsat i en fritindret Presfelov.

Jeg vil af de Grunde, jeg her har anført, stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling, og jeg vil ogsaa efter den meget flygtige Motivering, vi have hørt for Medsættelse af et Udvalg, stemme imod et saadant. Vi have hørt, at man skulde nedlægge et Udvalg, fordi den ærede Justitsminister havde vist sin gode Hensigt ved dette